

HỒI THỨ MƯỜI

CƯỜNG ĐỊCH TRUY TẦM VƯƠNG NGỌC YẾN

Ngọc Yến nói:

-Trời đang mưa như tầm như tã, đại ca cho tôi xuống ngựa vào trong nhà rồi sẽ hay.

Đoàn Dự dậm chân, nói:

-Chết chưa! Tôi thật hồ đồ quá!

Vương Ngọc Yến mỉm cười, nghĩ thầm: "Người quả là một gã hồ đồ". Đoàn Dự nhìn nàng mỉm cười, mê mẩn tâm thần suýt nữa lại quên cả mở cửa trại. Chàng hấp tấp vào đẩy cửa rồi quay trở ra đỡ Ngọc Yến xuống ngựa, nhưng mắt vẫn không chớp nét mặt kiêu diễm của nàng, không để ý đến bên cửa trại có rãnh nước. Chân trái chàng bước vào, vừa kịp kêu lên một tiếng, người đã tụt xuống rãnh bùn lầy, mặt mũi chân tay lấm bê bết. Chàng hỏi Vương Ngọc Yến:

-Thôi chết tôi rồi! Cô nương có việc gì không?

Ngọc Yến nói:

-Đáng lý tôi hỏi đại ca có việc gì không thì phải. Đại ca ngã có đau không?

Đoàn Dự thấy nàng quan tâm đến mình thì mừng rỡ vô cùng, đáp:

-Không sao! Không sao! Dù có té bị đau một chút cũng không sao.

Chàng đưa tay đỡ Ngọc Yến xuống ngựa, nhưng trông thấy tay dơ bẩn vội rút lại, nói:

-Không được! Để tôi rửa sạch rồi sẽ đỡ cô nương xuống.

Ngọc Yến thở dài, nói:

-Đại ca thật là lẩn thẩn như đàn bà, người tôi ướt hết rồi, đại ca dù có dính bùn phỉm có can hệ gì!

Đoàn Dự nói:

-Tôi làm ăn luộm thuộm quá, không biết hầu hạ cô nương.

Thế rồi chàng ra suối rửa tay, xong mới đỡ Vương Ngọc Yến xuống ngựa bước vào nhà. Hai người thấy cối gạo, chày đá đương giã bỏ chỏng chơ đó không có người trông coi. Đoàn Dự cất tiếng gọi:

-ở đây có ai không?

Bỗng trong đồng rơm góc nhà có tiếng hốt hoảng la lên:

-Chết rồi!

Hai người hấp tấp đứng dậy là một đôi trai gái cỡ mười tám đôi mươi đều là thanh niên nông thôn, quần áo xốc xếch, đầu tóc rũ rượi, mặt mũi đỏ bừng ra chiều bẽn lẽn. Nguyên đó là một cặp nhân tình, cô gái ở đây coi chừng cối gạo còn chàng trai lén đến du hí với nàng. Thấy trời mưa to, tưởng không có ai vào nên tự do hành lạc, không còn ứ ký gì nữa. Đoàn Dự cùng Ngọc Yến đứng ngoài nói với nhau bấy lâu mà họ cũng không biết. Đoàn Dự chấp tay nói:

-Trời mưa to quá, chúng tôi vào đây ẩn, phiền chiểu hai vị nhiều quá. Hai vị đang bận gì xin cứ việc tùy tiện, để mặc chúng tôi.

Ngọc Yến khẽ bảo Đoàn Dự:

-Đại ca thật ngốc! Đã có mặt chúng ta ở đây, đâu họ còn dám cùng nhau ân ái?

Nàng là đàn bà con gái, nên vừa thấy vẻ mặt hai người như vậy không tiện nhìn lâu, còn Đoàn Dự thì để cả tâm trí vào Vương Ngọc Yến, không chú ý gì đến cặp nam nữ thanh niên nông thôn đó. Chàng đặt Vương Ngọc Yến ngồi xuống ghế, nói:

-Cô nương ướt hết rồi, bây giờ làm sao đây?

Vương Ngọc Yến càng đỏ mặt hơn, nàng nghĩ ra một kế, rút trên mái tóc cành kim thoa nạm hai hạt châu, nhìn cô thôn nữ nói:

-Tôi tặng chị cành thoa này, phiền chị cho mượn một bộ quần áo để thay.

Cô thôn nữ tuy không biết hai hạt châu quý giá vô ngần, nhưng cũng biết được giá vàng. Cô gái ngập ngừng đáp:

-Tôi lấy quần áo cho cô thay... còn cành... kim thoa này tôi không dám lấy.

Nói xong nàng trèo thang lên gác. Ngọc Yến nói:

-Này chị! Chị hãy lại đây đã!

Cô thôn nữ đã lên bốn năm bậc thang, lại quay trở xuống, đến trước mặt Vương Ngọc Yến. Nàng nhét cành thoa vào trong tay cô gái, nói:

-Cành thoa này đáng giá hơn trăm lạng bạc. Tôi tặng chị thật đấy. Chị đưa tôi lên đó thay áo được không?

Cô thôn nữ vốn là người tốt, thấy Ngọc Yến xinh đẹp đáng yêu, bản tâm đã muốn giúp đỡ, lại được tặng cành thoa thì mừng rỡ vô cùng. Cô cũng từ chối vài câu rồi mới nhận, đoạn dắt Ngọc Yến lên gác để nàng thay áo. Trên gác ngổn ngang nào tấm cám, nào dầm, sàng, thúng mủng. Cô thôn nữ có vài bộ áo cũ rách, đang vá dở thì chàng trai đến, liền bỏ đó, giờ cô lấy đưa cho Ngọc Yến thay. Chàng trai nông thôn ngấp ngó nhìn Đoàn Dự không dám nói gì. Đoàn Dự cười, nói:

-Đại ca! Quý tính là gì?

Thanh niên đáp:

-Tôi họ Kim.

Đoàn Dự nói:

-À! Kim đại ca!

Thanh niên nói:

-Không phải! Tôi là Kim A Nhị, còn Kim A Đại là anh tôi.

Đoàn Dự nói:

-Ồ ! Thế thì Kim nhị ca...

Vừa nói đến đó, bỗng nghe tiếng vó ngựa chùng chình hơn mười con chạy đến. Đoàn Dự cả kinh, đứng lên gọi:

-Vương cô nương! Quân địch đuổi theo đến nơi rồi!

Vương Ngọc Yến nhờ cô thôn nữ giúp đỡ cởi áo ướt xong, đang lau mình mẩy, bỗng nghe tiếng vó ngựa thì giật mình kinh sợ. Trong khoảnh khắc, đoàn người ngựa đã đến ngoài cửa trại. Có người nói to:

-Con ngựa này của ta đây mà! Thằng lỏi con cùng cô kia ẩn náu ở đây rồi!

Vương Ngọc Yến cùng Đoàn Dự, một người trên gác, một người dưới nhà phập phồng lo sợ. Bỗng nghe đánh "binh" một tiếng, có người đập cửa, rồi ba bốn tên võ sỹ Tây Hạ sấn vào. Đoàn Dự nhất tâm bảo vệ Vương Ngọc Yến liền nhảy vọt lên lầu. Vương Ngọc Yến không kịp mặc áo, liền cầm áo ướt che trước ngực. Đoàn Dự cả kinh nói:

-Chết rồi! Tôi mạo phạm cô nương, thật là vô lễ!

Vương Ngọc Yến hỏi:

-Biết làm thế nào bây giờ?

Bỗng thấy một tên võ sỹ hỏi Kim A Nhị:

-Có phải tiểu thư ở trên gác kia không?

Kim A Nhị hỏi lại:

-Người hỏi cô làm gì?

Gã võ sỹ giở quyền đánh "binh" một cái, thanh niên bắn đi đến hơn một trượng. Kim A Nhị vốn tính quật cường, mở miệng chửi mắng luôn. Thôn nữ vội kêu lên:

-A nhị ca! A nhị ca! Chớ mắng chửi người ta.

Cô rất quan tâm đến tình nhân, vội xuống để khuyên can. Không ngờ tên võ sỹ vung đao chém Kim A Nhị một nhát đứt đôi đầu. Cô thôn nữ sợ quá, ở trên cầu thang ngã lăn xuống thì một tên võ sỹ khác ôm chầm lấy cô, nhe răng cười, nói:

-Để tôi ẵm nàng lên gác.

Rồi "roac" một tiếng, gã xé áo cô ra. Cô thôn nữ cùng quá, giơ móng tay lên cào mặt gã thành năm vết máu. Tên võ sỹ cả giận, vận kinh lực ra bàn tay, đánh một chưởng vào trước ngực cô, chết ngay lập tức. Đoàn Dự nghe thấy dưới nhà rú lên những tiếng kinh hồn, cúi xuống xem thì thấy đôi thanh niên nam nữ đều bị giết chết.

Chàng áy náy vô cùng, lẩm bẩm: "Việc này là lỗi tại ta, để lụy cho hai người phải chết một cách bi thảm". Chàng thấy tên võ sỹ chạy lại toan lên gác, vội đẩy cái thang gỗ một cái. Thang này chỉ tựa hờ vào gác nên Đoàn Dự vừa đẩy đã đổ ngay xuống. Tên võ sỹ lệ làng đón lấy cầu thang, bắc vào ván gác.

Đoàn Dự muốn đẩy nữa thì một tên võ sỹ khác vung tay lên phóng ám tiến ra, Đoàn Dự không biết tránh, tên vừa đánh "tách" đã cắm phập ngay vào vai bên trái chàng. Tên võ sỹ thứ nhất nhân lúc chàng tay giữ bả vai, mỗi bước ba bậc đi mau lên gác. Vương Ngọc Yến ngồi phía sau Đoàn Dự, nghe thấy võ sỹ xuất chưởng đánh chết cô thôn nữ lại trèo lên gác, liền bảo Đoàn Dự:

-Đại ca lấy ngón tay trở bên trái điểm vào huyệt "hạ quản" bụng dưới hẩn.

Đoàn Dự ở nước Đại Lý lúc học phép Nhất Dương chỉ cùng Lục Mạch Thần Kiếm, bao nhiêu huyệt đạo trong người chàng đã nhớ được rõ ràng. Vừa nghe Vương Ngọc Yến bảo, đã thấy chân trái tên võ sỹ bước vào cửa gác, chàng không nghĩ ngợi gì nữa, đưa ngón tay điểm luôn vào huyệt "hạ quản" gã.

Tên võ sỹ lúc chui vào gác, bụng dưới để sơ hở, chỉ kịp kêu rú lên một tiếng, té lăn xuống chết tươi. Đoàn Dự không ngờ sức một ngón tay của mình lại lợi hại đến thế, bất giác đứng ngẩn người ra. Đoàn Dự lại thấy một tên võ sỹ Tây Hạ khác đầy mặt râu đâm tua tủa vừa múa cây đại phá đao để che đỡ toàn thân mình, vừa trèo lên gác. Đoàn Dự vội hỏi Vương Ngọc Yến:

-Bây giờ điểm chỗ nào? Bây giờ điểm chỗ nào?

Ngọc Yến cả kinh, nói:

-Chao ôi! Hỏng rồi!

Đoàn Dự hỏi:

-Làm sao mà hỏng?

Ngọc Yến đáp:

-Hẩn múa đao để hộ vệ các huyệt đạo trong người. Nếu đại ca động thủ, điểm huyệt "đản trung" ở trước ngực hẩn, thì ngón tay chưa phạm tới huyệt đạo đã bị hẩn chém mất rồi.

Trong lúc tình thế nguy cấp, Ngọc Yến vừa nói xong, tên võ sỹ râu tua tủa đã bước tới cửa gác. Đoàn Dự nhất tâm hộ vệ, chỉ cốt cho Vương Ngọc Yến đứng chu toàn, chàng không còn suy nghĩ gì nữa, bất chấp tay mình có bị chém hay không. Chàng vận nội lực vào cánh tay rồi đưa luôn ngón tay điểm vào huyệt "đản trung" tên võ sỹ.

Gã đang giơ đao lên chém tay chàng, bỗng rú lên một tiếng, ngã ngửa về phía sau, trước ngực thủng một lỗ vọt máu tươi bắn lên cao đến hai thước. Vương Ngọc Yến cùng Đoàn Dự vừa kinh hãi vừa mừng thầm, không ngờ sức mạnh một ngón tay ghê gớm đến thế.

Ta nên biết rằng nội lực Đoàn Dự thâm hậu trên đời có một và Lục Mạch Thần Kiếm của họ Đoàn nước Đại Lý lại là một môn võ đứng vào bậc nhất trong võ lâm. Đoàn Dự có nhiều khiếm khuyết chẳng qua chỉ ở chỗ chưa biết vận dụng một cách linh hoạt môn đó mà thôi.

Nhưng chàng được Ngọc Yến chỉ điểm cho, uy lực của chàng phát ra so với những tay cao thủ như Khô Vinh đại sư, Cừu Ma Trí, Thái tử Diên Khánh,... con có phần mạnh hơn. Mới trong khoảnh khắc, Đoàn Dự đã dùng chỉ lực đánh chết hai tên võ sỹ. Mười mấy tên kia thấy vậy không dám lên gác nữa. Chúng tụ tập ở dưới nhà thương nghị. Ngọc Yến nói:

-Đoàn công tử! Công tử rút mũi tên trên vai ra.

Đoàn Dự cả mừng, nghĩ thầm: "Thế ra nàng vẫn quan tâm đến chỗ ta bị thương vì mũi tên ở trên vai". Chàng liền giơ tay lên rút tên ra. Mũi tên này vào sâu đến hơn một tấc, đã đụng vào xương bả vai thì lúc nhổ ra đau đớn vô cùng. Song Đoàn Dự mừng quá thành ra không để ý gì đến chỗ mình bị đau đớn. Chàng hỏi:

-Vương cô nương! Bọn chúng sắp đánh lên đây, bây giờ cô nương phải đối phó bằng cách nào?

Chàng vừa nói vừa quay đầu lại nhìn Vương Ngọc Yến, bỗng để mắt đến chỗ áo nàng không được chỉnh tề, vội ngoảnh đi chỗ khác, nói:

-Tôi thật vô lễ quá!

Ngọc Yến thẹn đỏ mặt lên, nàng luống cuống chưa kịp mặc áo, liền chui vào trong đồng rơm chỉ để hở đầu ra ngoài, rồi vừa cười vừa nói:

-Không sao! Công tử ghé đầu lại đây.

Đoàn Dự từ từ nghiêng người, trong lòng vẫn e dè đề phòng khi nhìn đến chỗ áo quần nàng không được kín đáo là lập tức quay đầu đi chỗ khác. Chính lúc chàng đang xoay người lại nhìn chênh chếch, thế nào lại trông ngay thấy ngòi cửa sổ một tên võ sỹ Tây Hạ đứng ngấp nghé dòm vào. Chàng vội nói:

-Mé bên này có kẻ địch!

Vương Ngọc Yến tự hỏi: "Không hiểu gã ở môn phái nào? võ công ra sao?" Nàng bảo:

-Công tử dùng tụ tiễn ném ra!

Đoàn Dự theo lời nàng, giơ tay phóng tên ra. Song chàng không biết phóng ám tiễn, nên mũi tên ném ra sai đích ít ra là hai thước. Lúc Đoàn Dự phóng tên võ sỹ không né tránh, song kinh lực chàng mạnh quá, mũi tên đi nghe vù vù. Gã mới giật mình thực đầu xuống để tránh, nằm phục trên lưng ngựa. Vương Ngọc Yến ngẩng đầu lên trông thấy rõ ràng, nói:

-Gã là một tên chuyên môn bắt người rất giỏi. Công tử cứ lờ đi như không biết, chờ y tóm được mình rồi, sẽ phóng chưởng đánh vào đầu gã là xong.

Đoàn Dự đáp:

-Cái đó dễ lắm.

Chàng từ từ đến bên cửa sổ. Quả nhiên tên võ sỹ nhảy lên, đập vô cửa sổ xông vào. Đoàn Dự kêu lên:

-Mi lên đây làm chi.

Tên võ sỹ không hiểu tiếng Hán, trừng mắt nhìn rồi nhanh chớp gã thò tay trái ra túm lấy ngực Đoàn Dự. Thủ pháp gã mau lẹ dị thường vừa túm được, gã giơ người Đoàn Dự lên không. Đoàn Dự trở tay đánh xuống đỉnh đầu gã một chưởng nghe "chát" một tiếng. Tên võ sỹ đang chực đưa Đoàn Dự ra cửa hất mạnh xuống lầu cho chàng phải sống dở chết dở.

Gã không ngờ bị chàng đánh bất thành linh một chưởng, võ đầu chết ngay lập tức. Đoàn Dự trước nay chưa đánh chết ai bao giờ, hôm nay vì hộ vệ Ngọc Yến mà liền lúc giết chết ba mạng người, lòng chàng không khỏi tê tái, chàng càng nghĩ càng sợ, liền lớn tiếng gọi:

-Ta không muốn giết bọn người nữa đâu, các người chạy đi là xong.

Chàng vừa nói vừa dùng sức đẩy cái xác gã võ sỹ vừa rồi xuống dưới. Đám võ sỹ Tây Hạ cả thảy mười lăm người đến vây đánh trại máy, chết mất ba tên còn lại mười hai. Trong mười hai gã này, có bốn tay cao thủ Nhất phẩm đường, còn tám tên kia thì đều là những chiến sỹ tầm thường. Trong cao thủ thì hai tay người Hán, một tay người Tây Vực và một tay người Tây Hạ.

Bốn tay cao thủ này đứng xem một lúc, thấy võ công Đoàn Dự tựa hồ vô cùng lợi hại, có lúc lại dường như quá non nớt rất đáng buồn cười, thật không biết đâu mà mò được. Họ ngồi gần nhau để bàn định cách tấn công, còn tám gã kia thì bàn nhau lấy rơm đốt nhà máy giã gạo và đương định phóng hoả. Vương Ngọc Yến nghe chúng bàn nhau cả kinh, nói:

-Nguy rồi! Chúng đương định phóng hoả.

Đoàn Dự dậm chân, nói:

-Vậy làm sao bây giờ?

Chàng chợt nhìn đến cái guồng nước lớn chuyển động không ngớt, quay lên hạ xuống. Lòng chàng cũng xáo động chẳng kém gì cái guồng nước này. Bỗng nghe tiếng một gã người Hán nói:

-Đại tướng quân đã có lệnh: vị cô nương đó học thức uyên thâm, phải bắt sống nàng, không được hại mạng. Hãy khoan việc phóng hoả.

Rồi lại có tiếng gọi to:

-Này, thằng nhỏ kia cùng cô nương! Mau mau đầu hàng đi, không thì bọn ta phóng hoả đốt cháy các người như hai con lợn thui.

Gã gọi luôn ba tiếng, Đoàn Dự cùng Vương Ngọc Yến mặc kệ, không đáp. Gã liền lấy đá lửa ra cầm trong tay, nói:

-Nếu các người không hàng phục ta sẽ thui sống.

Vừa nói vừa giơ đá lửa vào bên đồng rơm để hăm dọa. Đoàn Dự thấy thế nguy, nói:

-Ta phải hạ thủ trước để chúng không kịp trở tay.

Chàng bước lên guồng nước. Cái guồng này lớn lắm, đường kính rộng đến hai trượng. Đoàn Dự đạp chân lên guồng, hai tay giữ cái trục ngang bên trên, từ từ chuyển xuống. Gã người Hán đang lớn tiếng gọi Đoàn Dự cùng Vương Ngọc Yến quy phục, không ngờ chàng bước theo guồng nước xuống, giơ ngón tay trở ra điểm vào sau lưng gã. Đoàn Dự dùng môn "Thiếu dương kiếm" trong phép Lục Mạch Thần Kiếm. Dè đâu chàng đánh lén đã đề khí từ trước. Nội lực không thoát ra được.

-----oOo-----